

[Tørnæs]

Sagen er den, at som hr. Kent Kirk redegjorde for tidligere, er der fuld enighed om, at kvoter som biologisk bevaringsforanstaltning for længst har spillet fallit. Det er der mange der har erkendt, og det tror jeg såmænd også hr. Risgaard Knudsen kan erkende. Men samtidig er det da en klar erkendelse af, at det er et godt instrument til politisk fordeling.

Jeg er ikke imod, at vi får en kvote i f.eks. norsk farvand eller andre farvande, tredjelandes farvande – selvfølgelig ikke. Det er en af de få måder, man kan forestille sig at det kan foregå på. Og sådan skal det selvfølgelig også foregå. Men som biologisk bevaringsforanstaltning har det spillet fallit, helt uanset hvad hr. Risgaard Knudsen mener om det.

Til hr. Henning Gjellerod vil jeg sige, at jeg skam tror, at det er rigtigt, at regeringen og regeringspartierne er parate til at gå et stykke ad vejen. Vi har heller ikke antydnet noget som helst andet. Jeg tror bare ikke, at regeringen og regeringspartierne er klar over, hvilken katastrofal situation fiskeriet befinder sig i, hvilken trussel man står over for, både med hensyn til at få lov til at fange fisk og med hensyn til rentabiliteten.

Det, vi har kritiseret regeringen for, er, at man i hvert tilfælde ikke har opprioriteret fiskeriets problemer i EF-sammenhæng. Som jeg redegjorde for i et uofficielt rådsmøde, har den nye regering altså ikke fundet behov for at afholde et rådsmøde om sagen. Det finder vi er stærkt kritisabelt i den situation, fiskeriet befinder sig i for nærværende.

Hr. Henning Gjellerod spørger, om der skal fiskes uden regulering. Nej, det fremgik tydeligt af mit indlæg – hvis hr. Henning Gjellerod ellers havde hørt efter – at vi ikke forestiller os et frit, uhæmmet eller ureguleret fiskeri. Vi forestiller os, at kvoter som biologisk bevaringsredskab erstattes af andre ting.

Anden næstformand (Grove):

Korte bemærkninger er på to minutter.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kan til nød forstå, at hr. Henning Gjellerod kan have visse problemer med at adskille kvoter som bevaringsmæssigt instrument og som fordelingsmæssigt instrument. Men jeg har altså svært ved at forstå, at hr. Risgaard

Knudsen efter at have siddet i Folketinget i så mange år og efter jævnlige at have skrevet om fiskeri i Skagens Avis ikke har forstået det endnu. Og jeg tror, det ville være spild af Folketingets tid, hvis vi skulle prøve at forklare hr. Risgaard Knudsen det, for det er åbenbart ikke lykkedes igennem så mange år.

Der er en meget, meget stor forskel på, om man vil bruge kvoterne som biologisk bevaringsmæssigt instrument eller man alene bruger dem til fordeling landene imellem. Jeg har allerede vist ét eksempel, hvor kvoterne ikke har haft nogen som helst begrænsende betydning, fordi de tekniske regler i det danske fiskeri har været gode nok, og det var i rødspættefiskeriet.

Jeg må sige til hr. Henning Gjellerod – det skyldes måske også, at hr. Henning Gjellerod først er begyndt at beskæftige sig med fiskeriet for nylig – at kvoterne jo blev indført i 1977, mens hr. Poul Dalsager var fiskeriminister, og at kvoterne i virkeligheden først blev indført som et fordelingsinstrument, fordi man havde de økonomiske zoner og man så skulle fordele landene imellem.

Men så begik man den fejl, at man faktisk gjorde det til bevaringsinstrumentet, og så opgav man at arbejde på de tekniske bevaringsforanstaltninger.

Det er forhistorien. Og det er det, vi skal have ændret nu. For som hr. Tørnæs har sagt: Alle erfaringerne viser, at de ikke duer.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Der er ingen tvivl om, at hr. Risgaard Knudsen er en erfaren og dreven parlamentariker. Hvorvidt han er en dygtig parlamentariker, skal jeg ikke tage stilling til, men i hvert fald erfaren og dreven.

Til gengæld kan jeg sige med sikkerhed, at hr. Risgaard Knudsen må være hamrende umusikalsk og helt tonedøv, når han kan påstå, at der ikke var samklang mellem det, hr. Tørnæs sagde, og det, jeg sagde.

Vi sagde nemlig præcis det samme. Vi sagde, at fangstkvoter for fisk ikke er hensigtsmæssige som biologiske bevaringsforanstaltninger. Og det, vi opfordrede regeringen til – og det gjorde vi begge – var at opprioritere arbejdet med at finde noget, der kan erstatte dem.